

Minister til at fremskynde dette Tidspunkt, da Trangen til en Foranstaltning af den omhandlede Art er temmelig stor i den paagjældende Egn. — Med Hensyn til Understøttelser under Indenrigsministeriet er der jo foretaget dels et Par mindre Forhøielse, hvor man har været noget for knap ligeoverfor et Par Gæter efter tilstaaede komne Arbeidere, dels nogle Redskøttelser, hvor man efter Udvalgets Opfattelse har været noget for kundelig. Til disse sidste tør jeg maatte knytte en mere almindelig Bemærkning. Det viser sig, at disse Understøttelser begjæres, før de Paagjældende have erholdt deres Afsted, og det synes, som om den høie Regering knytter Tilstaaelsen af en saadan ekstraordinær Pension som Betingelse for at kunne afstedbige de Paagjældende, uagtet den meget ærede Minister erkjender, at de ikke længer ere skiftede til Statens Tjeneste. Det er meget langt fra mig at ville beskrive, at der tages alle mulige humane Hensyn i saa Henseende, og jeg tror heller ikke, at den meget ærede Minister i saa Henseende har kunnet beklage sig over Finantsudvalget eller Rigsdagen med Hensyn til at indstille saadanne Mænd til Pension, selv om man ikke altid er gaaet saa vidt, som den høie Regering har foreslaaet. Men nu antager Sagen en noget anden Karakter. Iffor tilfod vi en Pension til Kapitain Thiesen, om hvem Regeringen allerede dengang, det vil sige for 1 $\frac{1}{2}$ Aar siden, nemlig i Efteraaret 1880, meddelte os, at hans Helbredsstilstand var en saadan, at det af Hensyn til Tjenestens Løve maatte anses for ønskeligt, at han kunde faae sin Afsted. Han har ikke faaet denne Pension, fordi Finantsloven ikke udfom. Han sidder endnu i sin Stilling, og nu møder man med den samme Bemærkning i Finantslovens Anmærkninger og begjærer en lignende Pension. Der er ikke Noget som helst at indvende derimod, men det maa dog erkjendes for ubehagigt, at Statstjenesten paa den Maade skal lide under, at det ærede Ministerium ikke vil tage den Finantslov, som bydes det. Nu er her flere Tilfælde af samme Art, hvor den meget ærede Minister meddeler os, at hvad angaar Chefen for Telegrafvæsenets Revisions- og Bogholderkontor samt Chefen for den jysk-sjællandske Sernaries-Massinafdeling, er deres Helbredsstilstand en saadan, at de ikke længer kunne gjøre Tjeneste. Der begjæres Pension til dem, og man er fuldkommen villig til at understøtte dette Forslag; men kan den meget ærede Minister nu garantere os for, at det samme Tilfælde ikke vil indtræde, at vi atter komme til at staa uden nogen Finantslov, og hvad vil den meget ærede Minister saa gjøre? Vil den meget ærede Minister lade denne Mand, som allerede i 1880 var skiftet til Afgang, og de Mænd, som i Efteraaret 1881 erklæredes for skiftede til Afgang, blive sidde og vente paa at faae en Understøttelse, som den meget ærede Minister ikke har nogen loelig Ret til at kræve? Det er Følgen af den Finantsstilstand,

hvori det ærede Ministerium har bragt os ind; det har ikke hidtil været fremdraget, men jeg tror, der er Grund til at gjøre det. Det er en Følge, som det ærede Ministerium ubelukkende bærer Ansvar for; thi det gjælder her om Statstjenestens Løve, og den har det ærede Ministerium ubelukkende Ansvar for. Det ærede Ministerium erkjender selv, at Statstjenesten ikke bør besværes ved de Paagjældende, men han lader dem dog rolig blive sidde, og hvorfor? Fordi det fører Konflikt med Folkethinget om Finantsloven. Det er ikke nogen tilstrækkelig Grund for den ærede Regering. Der næst er der enkelte af disse Understøttelser, jeg kunde ønske at sige nogle Ord om. Det gjælder i det Hele taget om Understøttelserne under Indenrigsministeriet paa dem nær, som ere bestemte til de lavere stilledes Personer, at de ere temmelig flod beregnede; men særlig gjælder dette om Understøttelsen til Chefen for Telegrafvæsenets Revisions- og Bogholderkontor, og de Oplysninger, der her gives, ere, forekommer det mig idetmindste, ligefrem vilblende. Den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, at man har lagt til Grund for Beregningen en Tjenestetid af 29 Aar, uagtet den Paagjældende har i de 4 første Aar været konstitueret som Rancellist under Generalpostdirektoratet. En Rancellist vil efter ingen som helst Regler have Udgang til Pension eller Udgang til Understøttelse. Den allersværeste Beregningsmaade vilde da være den, at man gik ud fra, at det Embede, her er Tale om, havde været pensionsberettiget lige fra dets Oprettelse; men det er meget langt fra Tilfældet. Dette Embede var i 1856, da det blev oprettet, en overordentlig besteden og ringe, lille Stilling, efter som Telegrafvæsenet dengang var en overordentlig ringe og besteden, lille Institution. Embedet havde ikke stort større Betydning end en Assistent under Ministerierne, hvilket ikke er pensionsberettiget. Først saa sent som i 1875 var der Spørgsmaal, om det skulde være pensionsberettiget, men Lovgivningsmagten blev da enig om, at det ikke skulde være det, og først nu i den allersværeste Tid er man bleven enig om at tillægge det Pensionsberettigelse; men denne Pensionsret vil selvfølgelig kun begynde fra den Tid, da den paagjældende Lov udfommer. Det som Loven om Telegrafvæsenets Lønninger var udfkommen iffor, da den var gjort færdig her i Folkethinget, vilde den paagjældende Mand have været pensionsberettiget, men dog kun have eet Aars Pensionsret. Der er altsaa et endogaa meget ringe moralsk Krav i saa Henseende at støtte sig til. Men nu kommer hertil en anden Omstændighed foruden den, at der er regnet 29 Aar istædefor 25 Aar, den nemlig, at der er slet ikke Tale om det, der er opsparet for ham ved den saadanne Selvpensionering. Derom findes der ingen Oplysning, og hvergang der er Tale om en Understøttelse af denne Art, er det